

Než padne hvězda, sleduj její zář

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Snupin, AU

Varování: smrt hlavní postavy

Shrnutí: *Co když Harry Potter neuvidí v myslánce svého profesora jen jeho vzpomínky na Jamese Pottera? Co když je toho daleko víc a netýká se to pouze mrtvých? A co když to dojde tak daleko, že se kvůli tomu neúmyslně zaplete do dávno uzavřené minulosti a ovlivní tak svá budoucí rozhodnutí?*

Postavy: Harry Potter, Severus Snape, Remus Lupin, Sirius Black, Lily Evansová a další...

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR. Autorská práva k povídce vlastní Patoložka. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

ooOoo

Část první - Hvězda stoupá vzhůru

Harry vyklopýtal z myslánky pár vteřin předtím, než do kabinetu vtrhl jeho rozběsněně vypadající profesor. Jako by nestačilo, že ho někdo, zřejmě Umbridgeová, rozzuřil už předtím, jemu stačil jediný pohled na mladíka a zářící hladinu myslánky, aby odhadl, čeho se nebelvír právě dopustil. Černé oči zaplály pomstou tak strašlivou, že se o tom Harrymu nezdálo ani v těch nejdivočejších, Voldemortem prostoupených, snech.

Vystrašenýma zelenýma očima hleděl na muže, dospělého muže, který, jak právě viděl, rovněž býval chlapcem. Měl své sny, touhy a přání. Ale mezitím se změnilo mnohé, možná i tohle a kdo ví, kým byl vlastně dnes...

Harry polkl, přinutil se sklonit hlavu. Za své činy si zaslouhuje trest, profesor měl plné právo s ním naložit, jak jen uzná za vhodné. Ale nejprve: „O-omlouvám se,“ vysoukal ze sebe a opět vzhlédl. Starší kouzelník musel vědět, že to myslí vážně, zatraceně, mohl si to v jeho hlavě dokonce i přechíst, kdyby jen trochu chtěl.

Muž se zarazil, zamrzl v půli kroku, sotva metr od něj. Černočernýma očima ho intenzivně studoval. „Co jste viděl?“ zeptal se nakonec, hlas chladný jako zimní severák.

„Ni-!“ Harry začal vrtět hlavou, ale pak si uvědomil, že tohle přece nechce. Nebude takový, nebude se vykrucovat. „Všechno...“ vydechl a otřásl se, když mu

hlavou opětovně projela vzpomínka na otce. Otce, který byl zcela jiný, než jakého si vysnil, než o jakém slýchal, jiný než muž, ve kterého zřejmě později dospěl. A přesto to tam bylo. Všechna ta zášť a nepřátelství na život a na smrt.

Snape nedůvěřivě otočil hlavu k myslánce, a pak se k ní plavně přesunul. Mávl rukou nad hladinou, mumlaje inkantaci, kterou Harry neznal. Když zjistil, co potřeboval, zpražil mladíka pohledem a mrazivě zašeptal: „Líbilo se vám, co jste viděl, Pottere? Liboval jste si v tom? Splnily se tím vaše nejhlubší sny?“

Harry během všech těch slov zuřivě vrtěl hlavou, v očích znechucení a děs. „Ne! Ne!“

Snapeova obočí se zamračeně pohnula, muž tiše vydechl, asi opovržením, možná úlevou. „Dobře, máte štěstí, že mi nemůžete lhát. A teď vypadněte, než si to rozmyslím!“ nařídil mu a ukázal rukou na dveře.

Harry stál na místě jako přimrazený, než mu došlo, že už nic dalšího nebude. Naposledy nejistě pohlédl na svého učitele, ale ten jako by ho už nevnímal. Stál nad myslánkou a hleděl do jejích vod, stejně nepřítomně jako člověk, který právě hluboce vzpomíná.

ooOoo

„Ehm, Severusi?“

Chlapec s dlouhými černými vlasy otráveně vzhlédl od své knihy a upřel zrak na člověka, který ho oslovil. Srdce mu poskočilo, když ho poznal, výrazem ale neprokvitl žádný z pocitů.

„Co chceš, Lupine? Ztratil ses tady bez svých velectěných průvodců?“ zeptal se odměřeně a znovu se odvrátil. Písmena na stránce pro něj ale přesto přestala existovat.

Asi patnáctiletý hnědovlasý kouzelník s obnošenou taškou přes rameno nervózně přešlápl. „Jen jsem si myslel...“

Severus zprudka zaklapl svou rozečtenou knihu a vymrštil se do plné výšky, která byla v současné době zhruba stejná jako chlapce, kterému čelil. „Co sis myslel? Že když nejsi se svými kumpány, tak jsou z nás rázem nejlepší kamarádi?“ zašeptal hněvivě. Zvyšovat hlas by se nevyplatilo, byli přece stále ještě v knihovně. „Tak to sis myslel?“

V oříškových očích se hněvivě zablesklo, než si Remus prostě povzdechl a otočil se k odchodu. „Myslel jsem, že bychom prostě nemuseli být nepřáteli...“ zašeptal přes rameno, ale už se neohlédl.

Severus ho sledoval celou tu cestu k východu, oči upřené na jeho nahrbená záda, ruce sevřené do pěstí, jako kdyby toužil do něčeho plnou silou praštit.

ooOoo

Harry se vrátil na kolej duchem nepřítomný. Dnešní den byl jedna velká katastrofa. Umbridgeová na škole utužovala režim víc a víc. Teď, když měla téměř absolutní moc, to nebylo kdovíjak těžké. No a on nemohl prostě splynout s davem, že? Byl přece Chlapec-který-přežil, hvězda kouzelnického světa, zářící až příliš jasně, než aby mohla být přehlédnuta. Stačilo, aby se špatně podíval, zakašlal v nesprávnou dobu, a už měl na krku trest.

Ještě štěstí, že se tam právě v tu chvíli objevil Snape a sdělil jí, že už u něj má Harry stejně nějaký ten dluh a že tedy jeho trest přebírá a obzvláště mu ho přiřepří. Ředitelka se se sladkým úsměvem na tváři stáhla a Snape, chrlicí obzvláště pepřné nadávky, si ho odvedl do sklepení na pravidelné lekce Nitrobrany, o kterých nikdo kromě Brumbála nevěděl. Jenže pak ho tam prostě nechal a spěšně se vyřítit neznámo kam. Něco takového Harry ještě nikdy nezažil. Nestačil se zeptat, co se děje, a dosti ho to znepokojilo.

Jistě, často Snapea vídal mizet, dělat věci, které nechápal, ale...

Rozhlédl se po místnosti a zapřemítal, co tam bude dělat. Odvracel zrak od všech těch nechutně vypadajících přísad a třásl hlavou nad tím, jak asi Snape dokáže snést ten jejich příšerný zápach. A pak se ozvalo charakteristické *POP* a před Harrym stál skřítek s těma největšíma očima a ušima legračně plandajícima na stranu. *Dobby*.

„Pane, Harry Pottere, pane, pan ředitel Brumbál si nechal Dobbyho zavolat na tajné místo a dal mu pro pana Harryho Pottera, pane, tohle,“ vychrlil zadýchaně a podal mu fiolu se stříbřitou tekutinou. „Pan Harry Potter, pane, si to má hned prohlédnout, protože se pan ředitel Brumbál, pane, obává, aby nedošlo k neštěstí, pane!“

Harry zamrkal a převzal si skleněnou lahvičku. Věděl, co to je, jen neutušil, co s tím. „A kde si to mám prohlédnout, Dobby? Ředitelna je přece nepřístupná.“

Skřítek se netrpělivě ošil a pohledem zalétl do rohu místnosti. „Pan ředitel Brumbál, pane, řekl Dobbymu, že doufá, že bude pan Harry Potter právě u profesora Snapea, pane. Řekl Dobbymu, že má profesor Snape také svoji myslánku, pane. Přímo... tam,“ dodal a ukázal ke stěně. Pak luskl prsty a ze stolu v rohu se vysunula nízká kamenná mísa se světélkujícím povrchem. Ve stříbrných provazcích z ní jakoby stoupala pára.

„Dobby už musí jít, pane, pan ředitel Brumbál, pane, Dobbymu nakázal, aby se hned vrátil a pomohl mu, pane.“

Harry stihl jen překvapeně zamrkat, než se mu skřítek ztratil z dohledu. Nechápatě zavrtěl hlavou a přesunul se k myslánce. Již párkrát do ní zavítal a mnohokrát ji viděl Brumbála používat, jen neměl žádné tušení, co mu to Brumbál

posílá a proč. Odzátkoval fiólu, nechal vzpomínku vyklouznout a pak odhodlaně ponořil hlavu do tekutiny.

Ocitl se v místnosti s namodralým světlem, s mnoha a mnoha namodralými světly, a okamžitě věděl, že tady už byl. Tahle místnosti se mu zjevovala ve snech, přesně v těch, kvůli kterým ho Snape učil Nitrobranu. Vedle něj se objevil Brumbál ve svém bleděmodrém hábitu a připojil se k němu, jako by byl živý.

„Tohle je upravená vzpomínka, Harry. Něco jako...” zarostlá ústa se pousmála, jako by si na něco vzpomněl, „když mudlové nahrají svou závěť na video a promlouvají v ní ke svým blízkým. Já tady ve skutečnosti nejsem, Harry, takže ti nemohu zodpovědět tvé otázky, ale mohu ti říct, co mám na srdci. Co na něm mám už dlouho...” Pak se odmlčel a ukázal před sebe. Všude byly police s jednotlivými přihrádkami a stovkami a stovkami modrých světel. „Tohle je síň věštek, Harry, jistě ji poznáváš. Víím, že ano. Zdává se ti o ní celý tento rok, protože právě v téhle místnosti se nachází to, o co Voldemortovi jde. Hledá tady jednu konkrétní věštku a touží se jí zmocnit. Právě tu věštku, kvůli které před téměř patnácti lety zaútočil na tvé rodiče, a pro jistotu i další kouzelnické rodiny s malými dětmi...”

Odmlčel se. Harrymu se zatajil dech.

Brumbál znovu vykročil a mladý čaroděj ho následoval, míjeli jednotlivé police. „Asi sis někdy říkal, co je tak zvláštního na profesorce Trelawneyové, Harry, když v její schopnosti nikdo příliš nevěří. Ó, ano, Harry, jsem si vědom toho, co se šušká po škole mezi studenty i učiteli. Jenže tehdy před čtrnácti lety to byla právě ona, kdo vyslovil tu osudnou věštku a udal tak směr dalšího jednání v první válce... Myslel jsem, že bude lepší, když se o tom nedozvíš. Už tak toho máš na svých bedrech dost, chlapče, jenže jsem zjistil, že už to nemohu déle tajit, ne po tom, co mě odvolali z ředitelského křesla. Protože, třebaže jsem si jist, že na to místo zase vrátím, nemůžeme to dále riskovat.”

Brumbál se zastavil a zvedl ruku. Harry jen užasle sledoval, jak z jedné police sejmul modrou kouli a podržel si ji v dlani. „Obyčejně by si ji dokázal prohlédnout jen ten, komu je určena, ale já už její znění znám, Harry, takže si to zjednodušíme.” Mávl rukou a baňka se ještě více rozsvítila. A pak Harry konečně uslyšel to, co mu bylo tak dlouho odpíráno.

„Příchod toho, v jehož moci je porazit...”

Harry vyslechl celé proroctví a zůstal stát jako omámený. Co to všechno mělo znamenat, co to...

Pak ale jeho pozornost upoutalo něco dalšího. Vzpomínka střídala vzpomínku, ale už to nebyl ta, kterou mu poslal Brumbál. Ne, tyhle byly jiné, stejně strašidelné, děsivé a překvapující...

Harry Potter užasle sledoval vzpomínky Severuse Snapea jednu za druhou, na svého otce, na svou matku, na školní léta a... Remuse Lupina.

ooOoo

„Lily, jsi tady? Lily?“ volal Severus do tmy a ozvěnou mu byl jen jeho vlastní hlas. „Lily?!“

Měli se tady sejít, v této pusté, léta nepoužívané učebně, schovaní před zraky všetečných očí, stejně jako každé úterý a čtvrtek, ale po dívce jakoby se od dopoledne slehla zem.

Měl o ni strach. Lucius dnes vedl dost divné řeči a Bellatrix se tak zvláště, potěšeně uškíbalala, když odcházel ze společenské místnosti. Jistě zase pořádali jeden z těch svých nechutných večírků a spřádali plány proti mudlům a jim podobným. A Lily byla jednou z nich. Brilantní čarodějka, chytrá, šikovná, geniální na kouzla a přeměňování, ale stále pouhopouhá mudlovská šme-... dívka.

Severus si rukama prohrábl vlasy a frustrovaně zavrčel. Počká ještě pět minut a pak ji začne hledat, dohoda nedohoda!

Dveře se potichu otevřely, do místnosti vklouzl proužek světla a s ním i šestnáctiletá čarodějka. Chvilí tam stála potmě a nejistá, pak ale vykouzčila Lumos a rázem bylo po temnotě.

„Severusi!“ vykřikla a rozeběhla se k němu. „Jsi v pořádku!“

Sevřel ji v náruči, zmatený a v rozpacích. Nebyl to snad před chvílí on, kdo se tady bál o ni? „Co se stalo, Lily? Myslel jsem, že ty...“

„V druhém patře se strhla bitka mezi nebelvíry a zmijozely. Byl tam strašný zmatek, nevěděla jsem, jestli...“ Zavrtěla hlavou, jako by chtěla tu představu zahnat. „Brumbál je bez sebe, rozdal tolik trestů jako nikdy. Severusi... tohle musí přestat. Všechno je tak... komplikované.“

Sklonil hlavu do jejích vlasů, paže pevně obmotal kolem jejího těla. Čím byli starší, tím se jakýkoliv kontakt stával zřídkačivějším, a přesto po něm prahnul, jako každý člověk, jako kdokoliv.

Pak zvedl hlavu, pohlédl jí do očí. „Nesmíš se do toho plést, Lil, je to nebezpečné a ty...“

Zrzavá čarodějka se odtáhla, čelo nakrčené, bradu vzpurně pozvednutou. „Já co? Jsem jen holka? A co všechny ty zmijozelačky, Severusi, co ony? Drží se snad stranou?“

Severus pokrčil rameny. „Někdy.“

Dívka si nespokojeně odfrkla. „Jako by být holkou znamenalo být něčím míň, jako by...“ Příkře na něj pohlédla. „Copak by nade mnou v kouzlech někdo vyhrál, Severusi? Má snad někdo lepší průměr?“

Mladík si povzdechl. „Tady nejde o průměr, Lily, tady jde... o život. A já se o tebe bojím...“

„Ach, Severusi,“ zvolala a v tu ránu byla zas u něj. „Nemusíš. Víš přece, že nemusíš. Nemusíš se o mně bát, ani o Remuse, my se...“

„Kdo mluvil o tom bastardovi? Kdo se o něj bojí?“ ohradil se a vytrhnul se jí. Uraženě se odvrátil.

„Já jen...“ zaraženě skousla si ret. „Víš... vím, jak se na něj díváš.“

Šlehnul po ní pohledem.

„On není takový, jaký si myslíš, on je... na naší straně.“

Severus zavrtěl hlavou, pevně sevřel oční víčka a zašeptal: „Nikdo není na naší straně, Lil...“

ooOoo

Když Harry dorazil do chlapecké ložnice, vypadalo to, že je naštěstí prázdná. Zkoušky se blížily, ale podle ruchu ve společenské místnosti to zatím nikomu žíly netrhlo. Tedy až na pár výjimek samozřejmě, ale ty se v chlapecké ložnici stejně nenalézaly.

Skopl boty pod postel a hodil sebou na matraci. Závěsy se jako mávnutím proutku zatáhly a Harry byl tak obklopen tichem a tmou. A přesto před sebou viděl světlo, modré světlo, a obličej, tucty obličejů a hlasů. Myšlenky mu zmateně vířily hlavou, nesourodé, jedna vytlačovala druhou, jako by se snažily uzurpovat si pro sebe výsadní postavení. A mezi těmi všemi trůnilo proroctví, jako zlá ledová královna se svou špičatou korunou pevně ve vlasech. Jako sekera na popravčím špaluku, gilotina. Nesmlouvá, krutá a tak jistá, až to bolí.

„...neboť ani jeden nemůže žít, jestliže druhý zůstává naživu...“

Harry netušil, proč mu to ten bělovlasý stařec řekl právě teď, asi měl své důvody nebo konečně přišel k rozumu a vyslyšel jeho prosby ohledně informovanosti, ale přesto...

Venku to houstlo, Voldemort začal vystrkovat drápky víc a víc, přestože o něm Ministerstvo nechtělo ani slyšet. Ale byl za tím cítit jeho podpis, Harry to věděl. Schylovalo se k odhalení. A až k tomu dojde, nastane panika. Všichni si ještě pamatovali na poslední válku, na všechno to mučení, únosy, vraždění.

Utrpení.

A jak to teď vypadalo, Harry byl jediný, kdo s tím mohl něco udělat, dřív, než zemře příliš mnoho lidí, dřív, než odejdou všichni, kteří mu byli drazí, kteří pro něj něco znamenali.

Hermiona. Ron. Ginny. Neville. Weasleyovi. Sirius. Remus. Tonksová. Brumbál. McGonagallová...

Snape.

Ale to nedopustí, ne, pokud tomu může zabránit.

Té noci složil Harry Potter ve své mysli slavnostní slib.

ooOoo

Severus nedokázal otevřít oči, hlava ho bolela jako střep, žaludek měl na vodě a každý pohyb, každé nadechnutí mu přinášelo nová muka. Skoro jako kdyby ho ten vlkodlak sežvýkal a pak si na něm ještě pohopsal. Byl by se nad tím obrazem smál, kdyby jen mohl, byl by se smál tak hystericky, až by se ostatní domnívali, že se zbláznil, byl by se smál, až by plakal a slzy jako hrachy by se mu koulely po tvářích, kdyby se mu zároveň s tím nesvíralo srdce a netrhalo se na kousky.

Nenáviděl Siriuse Blacka, nenáviděl ho tak moc, až to bylo téměř hmatatelné. Ten jeho povýšený pohled a provokativní úsměv, ty jeho jedovaté řeči a třpyt v očích. Sirius Black byl zmetek stejně černý jako jeho jméno.

A pak tu byl Potter. Slavný synáček z velevážené kouzelnické rodiny, pyšný a namyšlený, byl mu trnem v oku od prvního dne, od první chvíle, kdy viděl, jak se na Lily usmíval, tak chtivě a úlisně a...

Červíček byl jen do počtu, tuctový, tlustý kluk, beze špetky nadání nebo imaginace, ale jako sponzor, hromotluk a bodyguard se jim hodil.

Čtvrtým členem nebelvírské zlaté partičky byl Remus Lupin. Severus nikdy nepochopil, kde se u nich vzal, či jak se to celé událo. Nebyl ani bohatý jako Pettigrew, ani z dobré rodiny jako Potter, ani vyvrhel jako Black, prostě obyčejný, se zvláštním pohledem v očích, vzdáleným, uvážlivým, tolik vyspělým na svůj věk. Jako by věděl něco, co ostatním unikalo, byl na to hrdý a zároveň se toho děsil. Severus nikdy neslyšel, že by zvýšil hlas, že by se s někým popral, spíš byl takovým tím ochranným valem, zpomalovacím a smírčím prvkem. Remus Lupin byl jiný.

A Severus Snape měl vědět proč...

Když uviděl ty ostré zuby blyštět se v měsíčním světle, dlouhé drápy a divoký, tolik dravčí pohled v jeho jinak tak laskavých očích, bylo to... jako by ho někdo hodil na rozžhavené uhlíky a nechal ho tam bezvládně ležet.

Nedokázal se pohnout, nemohl se nadechnout, jen tam stál a hleděl do tváře ztělesnění hrůzy. A pak byl najednou na zemi. Něco ho odhodilo stranou, odkoplo do mokré trávy a samo se to postavilo mezi něj a vlka. Statný jelen s parohy. Když se k němu připojil velký černý pes a začal zuřivě štěkat, Severus už se stavěl na roztřesené nohy.

Věděl, co se stalo, došlo mu, co mělo tohle všechno znamenat, ale ten večer mu zatemněná mysl dovolila jedině to, aby se dostal do své vlastní postele.

A pak půjde za Brumbálem a nechá je všechny vyloučit.

ooOoo

Uběhl týden, aniž by se stalo něco podstatného, týden, během kterého se Harry natolik pohroužil do učení, že si na všechno ostatní zakázal myslet. Na proroctví, které nad ním viselo, na Snapea, o kterém se dozvěděl víc, než by chtěl, na své rodiče, kteří měli spoustu tajemství, na Remuse, o kterém toho ještě asi hodně nevěděl, na Siriuse...

Ředitelka Umbridgeová právě osobně hlídkovala na zkouškách, aby snad náhodou neopisovali. Jako kdyby se kouzla zabraňující takovému jednání, seslaná profesorkou McGonagallovou, dala jen tak lehce a nepovšimnutelně obejít. Ale ona prostě musela mít svoji pravdu, nikdy se nevzdá kontroly, nikdy. Harry se opravdu obával, že Brumbála ve svém pestrobarevném hábitu u čelního stolu už neuvidí.

A pak tam najednou byl. Přímo u nich, předními dveřmi vešel do Velké síně a zase se usmíval. Ředitelce spadla brada, našpulila rty, podpatky jejích růžových bot se rozhovořily o její nespokojenosti víc, než výraz na její tváři. Nezmožila se na jediný protest, když jí podal pergamen s ministerskou pečeti. Uraženě se otočila a odešla prvními dveřmi pryč.

V síni to zašumělo. Brumbál se postavil za řečnický pult. Zářivý úsměv byl ten tam, zůstala jen vážná tvář.

„Došlo k útoku na Ministerstvo. Nebudu zabíhat do podrobností, ubránili jsme naše postavení beze ztrát na životech zejména díky včasnému zásahu bystrozorů. Avšak...“ zvýší hlas, když hluk v místnosti zesílil, a zvedl ruku, „měli byste vědět, že Ministerstvo přehodnotilo svůj názor na... původce toho všeho. Voldemort...“ tentokrát ani zvednutá ruka nepomohla a tak použil tišící kouzlo, „se objevil osobně a ministr sám byl svědkem jeho zločinů. Ministerstvo ještě dnes vydá nezbytná prohlášení. Apeluji proto na vás, abyste byli opatrní. Od této chvíle se všechno mění...“

Pak odstoupil a vyšel ze síně. Za sebou zanechal jen ohlušující ticho.

ooOoo

„Severusi. Severusi, prosím...” snažil se Remus, ale marně. Pozornost druhého chlapce neupoutal.

„Co se o toho škarohlída staráš, Reme, nestojí za to,” zasmál se Sirius, přicházející z druhé strany.

Severus sebou cukl, ale pak dál bez pohnutí hleděl před sebe.

„Nestarej se, Siriusi, tohle není tvoje věc,” utrhнул se na druhého nebelvíra Remus, což Severuse vyvedlo z míry. Lupin přece nikdy nezvyšoval hlas a obzvláště ne ve společnosti ‘přátel’.

„Pche, není moje věc, kámo? Kvůli tomuhle... nemehlu tě málem vylili ze školy!”

„Kvůli němu? Kvůli němu, Siriusi? Bylo to kvůli tobě!”

„C-co?”

Teď už Severus špicoval uši, jak nejlépe dovedl, srdce až v krku.

Remus se ke svému příteli přiblížil, až si hleděli do očí. „Je. To. Tvoje. Vina. Siriusi. A já si ji odpykám s tebou. Měl bys Jamesovi líbat nohy, že nás všechny zachránil před krveprolitím a vyhazovem. A teď. Mě. Nech. To. Tady. Dokončit!”

Sirius zamrkal, váhavě přecházel pohledem ze svého kamaráda, který už nevypadal tak poklidně jako vždycky, na Snapea, který nedal ani brvou najevo, že by je snad poslouchal. Pak si posměšně odfrkl a odkráčel středem chodby pryč.

Remus se obrátil ke zmijozelovi. „Severusi? Budeš se mnou, prosím, mluvit? Víím, že mě vnímáš?”

Severus se bleskově otočil, v očích jiskry dělobuchů. „A jak to můžeš vědět, vlku?” procedil skrz zuby.

„Tvoje srdce...” prohlásil. Severus vykulil oči, Remus sklonil pohled. „Vždycky se ti rozbuší, když... no... jsem poblíž.”

Severus polkl, ohromený. „Jak...?”

Remus pokrčil rameny, jako by to nic neznamenal. „Jsem vlkodlak. Slyším to...”

Zmijozel se odvrátil, zmatený a zaražený, a tolik, tolik našťvaný, na sebe i svět. „Co chceš?”

„Omluvit se.”

„Jako bys to myslel vážně,” vysmál se mu přezíravě.

„Myslím,“ odpověděl Remus a stoupl si přímo před něj. Severus neměl jinou možnost, než zírat na něj nebo do svého klína. Vybral si jeho.

„A co se tím vyřeší? Co se tím změní? Na co jsou omluvy?“

Remus se pousmál, pokrčil rameny, jeho oči byly vážné, podmalované tmavými stíny, strhané, jako vždycky v této fázi měsíce. „Jen jsem chtěl, abys to věděl...“

Severus přikývl, a to bylo asi nejvíc, co mohl nebelvír očekávat. Poraženě se otočil pryč.

„Řekni mi, jaké to je?“

Remus se ohlédl přes rameno. „Myslíš nevědět o sobě, být v moci zvířete, bez duše a lidského vědomí, nebo tu všudypřítomnou bolest, jak se tvé tělo nepřírozeně mění a kroutí, anebo ten neustávající hlad a touha po krvi a mase, když jsi v lidské podobě, kdy se ze všech sil snažíš, aby nad tebou vlčí stránka neměla navrch? Co přesně jsi měl na mysli, Severusi?“

„Jaké to je, slyšet něčí srdce?“

Remus se pomalu otočil, zadíval se do černých očí. „Jako ozvěna toho vlastního, Severusi, takové to je...“

A pak byl pryč, dřív, než si Severus stačil uvědomit, že by ho chtěl zadržet.

ooOoo

Na letošní prázdniny se Harry přesunul na Grimmauldovo náměstí. Nikdo ho nenutil vracet se do Zobí ulice, nikdo se o tom dokonce ani nezmněl. Možná v tom měl prsty Sirius, možná si Brumbál uvědomil svou chybu... Harry se o to vlastně nestaral, protože na tom nezáleželo.

Dům rodiny Blacků pro něj nebyl domovem, ne, jak by mohl, když v něm strávil tak málo chvil, ale bylo to místo, kde se cítil vítaný, kde se cítil chtěný a opečovávaný, s láskou a oddaností a občas i mateřskou péčí, když se tam objevila Molly.

Konečně mohl být mezi svými a nemyslet bez ustání na to, co se asi tam venku děje, nebo jakou bude mít asi strýc Vernon náladu, až se vrátí z práce. A pak měl taky čas pro sebe. A na své myšlenky. Aby se nemusel zabývat tím, co nemůže změnit, probíral se vzpomínkami, které viděl, a důvody, co vedlo všechny ty tři chlapce k tak velkému nepřátelství. Mohlo by to být prostě tak jednoduché jako u něho a Malfoye? Kdy stačilo jedno špatně zvolené slovo, arogantní intonace hlasu, a Harry mu už nikdy nevěřil? Nebo prostá příslušnost ke koleji? Jedna jedovatá kapka k druhé, až už se studna přelila a otráвила lidem srdce?

Děti uměly být kruté, Harry o tom věděl své. Co se ale stane, když se z toho nepoučí, když z toho už nikdy nevyrostou? Může dojít k ledasčemu...

Sirius a Snape byli jako odvrácené strany jedné mince, neustálí oponenti, nevraživí, z hloubi svého srdce. Harry si nepamatoval, že by se kdy semkli, spolupracovali, či se vůbec na něčem shodli. Skoro jako by to byl nějaký sport, neustávající, vytrvalý souboj vůlí, myslí tak tvrdošíjných jako neoblomná žula. Ale i ta se může ohladit a přetvořit v krásné dílo, jen je třeba vědět, jak na ni, kde začít...

A pak tu byl Remus, jistěže ano... Jako maják na břehu moře. Klidný, vyrovnaný, laskavý. V jeho očích mohl člověk číst a Harry si v nich četl rád. Tam, kde byl Sirius aktivní a neúnavný, tam byl Remus vlídný a přívětivý. Zvláštní, netypický nebelvír, možná trochu havraspár, velkou měrou mrzomor. Kdo ostatně mohl tvrdit, že byl čistočistý zástupce jen jedné koleje? Vždyť to ani není možné.

A přesto se všichni z nich spojili dohromady v tom jediném bodě, který, zdá se, měli společný. V boji proti zlu. A to bylo pojitko, na kterém se dalo stavět.

Zejména, když ze všech těch vzpomínek věděl, jak na ně...

ooOoo

„Nenávidím tě...“ zachrčel Severus a trhnul za jeho kostkovanou košili tak prudce, až jeden z knoflíčků odlétl neznámo kam.

„Já vím...“ odpověděl Remus, poklidně přijímající všechno, co si na něj druhý chlapec usmyslel.

„Nenávidím tě!“ zopakoval Severus, jako by to už předtím nebylo nad slunce jasné. Prsty zaryl do obnažené kůže na Remusových ramenou, do starých šrámů překrytých těmi novými, které si sám přivodil při poslední přeměně.

„Já vím!“ zaúpěl Remus a přísál se k jeho štíhlému hrdlu. Severus zavrčel a jeho zuby se obtiskly do vlkodlakovy šíje, hrubě, majetnicky.

Mohla to být poslední šance, jak být spolu, poslední setkání pod příkrovem noci a tmy. Do nejstrašidelnějšího domu v Británii nikdo nikdy nevstoupil, dokonce ani zbytek Pobertů to neměl zapotřebí, když právě nebyl úplněk. Poslední ročník zanedlouho skončí, a kdo ví, co bude dál. Mlhovina temna se blížila čím dál víc... A Severus v ní měl své místo, místo, kam Remus nepatřil.

„Nenávidím tě,“ zahřměl Severus potřetí, než slastně vydechl do milencova krku a sesunul se mu na prsa. Vlkodlakovy paže ho s lehkostí zachytily a přitiskly na hrud' ještě těsněji. Srdce jim divoce tloukla do hrudních košů, dech sotva stačil zásobovat plíce kyslíkem.

„Taky se nenávidím, Severusi,“ zašeptal Remus. „Ale za tohle ne, za tohle ne...“ dodal a uhladil mu pramen uhlově černých vlasů za ucho.

„Měl bys...“ odvětil zmijozel a zavřel oči. Nenávist je neměnná. Je dobré se jí držet...

Část druhá – Když hvězda září

Harryho sny teď byly neklidné, neklidnější než kdy dřív. Útokem na Ministerstvo to všechno vlastně jen začalo. Voldemort se přestal schovávat, bystrozoři se snažili mobilizovat své síly a stejně tak Fénixův řád. Odboj byl důležitější než dřív, všechny ty zprávy a hlášení se staly denním chlebem jejich života, a to to měly být prázdniny, období slunce, radosti a her.

Nervozita byla cítit na každém kroku, Harry to viděl v jejich očích. Tonksová, Molly, Siriuse, Remuse, Brumbál jako by rázem zestárl o pár desítek let. *Kdo bude další? Koho se podaří zachránit a koho ne?* Věčné otázky, na něž si mohli odpovídat stále častěji.

Ale dnešek byl jiný, možná poklid před bouří, možná prostě jen obyčejný den smrtelníka. Na členech Řádu byla vidět úleva, žádné ohlášené útoky, žádné plánované akce, tohle úterý zřejmě Voldemort prohlásil za neděli. Den odpočinku. Anebo ho konečně oslabili...

Všichni se scházeli k večeři, Molly se jako vždy činila a stín v jejích očích na moment zmizel, když se rozhovořila o zajíci na smetaně a lahodném hruškovém řezu, který připravila. Harry se úlevně usmál. Byli tam skoro všichni. Brumbál v čele promlouval s Moodym. Arthur se právě nakláněl k Pastorkovi a něco mu vzrušeně vypravoval. Po jeho pravici seděla Tonksová, vedle ní Sirius. Dvojčata Weasleyova nesměla chybět, stejně tak jejich bratři Bill a Charlie. McGonagallová seděla naproti a tvářila se zamračeně, tedy do doby, než dostala svůj zákusek a její přísné rysy na moment prokvetly radostí. Pak tam byl samozřejmě Remus, právě se vrátil z obchůzky a vypadal unaveně, ale i šťastně, že je zase mezi svými, a Snape, který se většinou okamžitě po skončení schůze vypařil jako pára nad hrncem a vrátil se do Bradavic, ale dnes jako by i na něj dopadla tamější nálada a on zůstal. S nevrlymi pohledy a halasnými protesty, ale přesto tam byl.

Harry si přisedl k Remusovi a donesl mu šálek horkého čaje. Vypadal trochu ztraceně, jakoby ve svém světě, přesto se na chlapce usmál, když k němu přišel. Tak jako pokaždé. Věnoval mu plnou pozornost.

„V pořádku?“ zeptal se Harry.

Vlkodlak přikývl. „Všude je klid. Snad to tak i zůstane.“

„To je dobře...“ odpověděl Harry a zadumaně se na něj podíval. S výrazem člověka, který má něco na srdci a přitom neví, jestli smí.

Remus naklonil hlavu na stranu. „Co?“

Harry se kousl do rtu, jakoby mimochodem se rozhlédl kolem, jestli je někdo neposlouchá, ale všichni byli zaujatí svými rozhovory. „Remo, ty vážně dokážeš slyšet cizí srdce?“

Muž zvedl obočí, ta otázka ho překvapila. „Proč se ptáš?“

Mladík pokrčil ramenem se snahou o nonšalanci. Moc mu to nevyšlo. „Jen tak.“

Remus ho na moment studoval, než rezignovaně potřásl hlavou. To budou asi ty mladické hormony. „Slyším hodně věcí, Harry, a cítím. Jsem přece vlkodlak.“

„A jak zní to moje?“

„Jako klapot podkůvek na zpevněné cestě. *Klapity klap*,“ pronesl zvesela.

Harry se usmál. „A Siriovo?“

Remus se zadíval přítelovým směrem, pobavený celou tou hrou. „Jako šplouchání moře, trochu šustí. Má to už od dětství. Šelest na srdci, nic závažného.“

Harry se usmál a stočil hlavu na muže v černém, jehož pohled na nich právě spočinul. „A co třeba Snape?“

Remus sledoval cestu Harryho očí. Trochu se ošil, když si uvědomil, co slyší. Sklonil hlavu. „Jako rozbouřené kostelní zvony...“

Harry se na něj udiveně obrátil. „Jak může něčí srdce takhle znít?“

Vlkodlak se zadíval na desku stolu, nervózně zabubnoval prsty o její dřevo, než jimi objal hrníček s ještě stále teplým čajem. „To poznáš, neboj...“

Jenže Harry už se nemohl jen tak vzdát, musel to vědět. „A tys to někdy poznal?“

Hnědé oči se zvedly od svého šálku, vážné, tak nějak smutné. „Jednou. Ale to už je dávno...“

Zelené oči ho přemlouvaly, aby mluvil dál, a tak se podvolil. „Už předtím to bylo složité, a pak došlo k... nedorozumění. Odcizili jsme se.“

„A teď není ta pravá chvíle vrátit se zpět?“

Remus zvedl hlavu, nepřítomným pohledem zabloudil do rohu. Snape tam už nebyl. Odešel si po svých, nikým nezadržen, nikým nezaznamenan, tak jako už mockrát předtím.

„Nevím...“

ooOoo

„Přístup, Severusi, a přisáhej mi svou věrnost,“ prohlásil Temný pán a oslovený účastník setkání učinil tu jedinou věc, kterou mohl – vystoupil z řady a poklekl před svým mistrem.

„Přisahám ti svou věrnost, můj pane,“ pronesl a natáhl levou paži před sebe. Třebaže obrněn proti bolesti, přesto skončil na provlhlé zemi, tak jako všichni ostatní před ním.

„Bolest je, přátelé moji, jen začátek,“ přislíbil Temný pán. „Stejnou bolest, jakou jste nyní prožili vy, pocítí i naši nepřátelé, a ještě mnohem, mnohem víc...“

Kruh se uzavřel a před Temným pánem stála skupinka jeho prvních... věrných. Nic už nebude jako dřív.

ooOoo

„Siriusi, můžu se tě na něco zeptat? Na něco osobního?“

Kmotrovi zajiskřilo v očích, usmál se. Od toho blaženého úterka uběhl celý týden, ještě stále byl klid, a to se podepisovalo na dobré náladě všech. „Jistě, Harry. Copak tě zajímá? Holky?“

Harry povzneseně potřásl hlavou, ale pak zvažněl. „Všiml jsem si, víš na té tapisérii nahoře v pokoji, že jsi měl bratra. Ehm... jaký byl?“

Sirius se odvrátil, jeho dobrá nálada rázem poklesla. Pak si ale povzdechl a stočil pohled zpátky na své kmotřence. „Byl to snílek, Harry, bláhový a důvěřivý. Víš, ani jeden z nás se matce právě nevyvedl. Jenže já odešel k nepříteli a on... zůstal.“

„Byl ve Zmijozelu?“

„Jistě,“ přikývl Sirius. „Všichni z naší rodiny pocházeli z hadího hnízda.“

„Až na tebe...“ řekl tiše Harry.

„Až na mne, bílou ovci černého rodu,“ souhlasil se zasmáním Sirius.

„Siriusi, všichni ze zmijozelu ale nejsou zlí,“ namítal chlapec. „Tvůj bratr jistě také nebyl...“

„Ne?“ Sirius zvýšil hlas. „Oni ho zkazili, Harry, byl nevinný a oni ho zkazili těmi svými řečmi, otrávil jeho mysl, zbavili ho možnosti volby. Zmijozel je zlo, Harry, to si zapamatuj!“

„Není!“ ohradil se mladík a bouchnul přitom do stolu.

Kmotr si povzdechl. „Dej mi příklad, jeden příklad za všechny, a já uznám, že máš pravdu.“

Harry vytřeštil oči, šanci jako tuhle už asi nikdy nedostane. „Snape!“ vypálil.

Sirius se naježil, vyskočil na nohy a začal přecházet po místnosti. „Zbláznil ses? Nebo ti snad někdo vymyl mozek, Harry? Jako můžeš něco takového říct!“

Mladík sklonil hlavu ke svým propleteným rukám. „Vím o tom, Siriusi, o všem. O tom, jak jste ho lovili, zesměšňovali, dokonce vím i o tom incidentu u Chroptící chýše...“

Muž k němu přiskočil. „Co ti navykládal? Co všechno ti ten bastard nalhal? Zabiju ho!“

Harry se podrážděně zvedl ze židle, zadíval se kmotrovi do očí. „Viděl jsem to, Siriusi, viděl jsem to všechno v myslánce. A dřív než ho začneš obviňovat, měl bys vědět, že by mi to nikdy neukázal dobrovolně. Byla to nehoda.“

„Houby nehoda, zmijozelské intriky, jak tě poštvat proti mně!“

„Bylo to kvůli Brumbálovi a tomu podělanému proroctví, ty jeden zabeďněnče!“ zaječel Harry, v tváři rozlíčený výraz.

Sirius se jako mávnutím proutku zklidnil. „Jak o tom víš? Jak víš o proroctví?“

Harry se několikrát zhluboka nadechl. „Brumbál mi to řekl. Poslal mi to ve své vzpomínce, to proto jsem lezl do té myslánky, to proto jsem náhodou viděl i pár dalších vzpomínek, Siriusi. To proto teď vím, co je mým osudem.“

„Harry, ne!“

„Co ne?“

Muž si prohrábl černé vlasy. Zcela rozhozený znovu klesl na židli. „Co chceš vědět?“

Harry zamrkal, kývl, přisunul si židli až k němu. „Řekni mi *proč*.“

„Proč co?“

„Proč Snapea tak nenávidíš?“

Siriusovy oči zaplály zlostí, ale pod nápoem těch zelených se jejich rozbouřená hladina opět uklidnila. „Protože mi ho ukradl, Harry... Myslíš si, že jsem slepý? Že jsem jen nanicovatý, rozjařený floutek, co si nevidí na špičku nosu? Víím, co se o mě povídá, Harry, nemusíš kroutit hlavou. Nezodpovědný, nestálý, marnotratný, přelétavý...“ Sirius potřásl hlavou. „Mí jediní přátelé byli James, Peter a Remus, a on mi je všechny vzal a stále mi je bere...“

ooOoo

„Proč jsi to udělal, Severusi, kam jsi hned po škole zmizel?“ naléhal vyčítavě hnědovlasý mladík mezitím, co ze sebe strhávali šaty.

„Co tě to zajímá, vlku, co tebe to zajímá?!“

Hnědými očima probleskl hněvivý jantar. „Samozřejmě že mě to zajímá, ty jeden idiote!“ zařval Remus a znovu ho zprudka políbil. „Zajímají mě všichni mí blízcí!“

Severus chvíli mlčel, lapen rty, které jako by ho chtěly pozřít zaživa, zaťatými prsty v jeho vlasech, a tou vůní, zemitou, trochu živočišnou, důvěrně známou...

Pak se ale odtáhl, vymanil z jeho paží, vlkodlak ho neochotně nechal ukročit vzad.

Severus polkl, rozepnul knoflíček na rukávu své košile, ten jediný, který ještě zůstal nedotčený. „Měl bys vědět, vlku, že jsem teď pro tebe nebezpečný. Měl bys vědět, vlku, že jsem tě zradil...“ pronesl tiše, než odhodlaně zvedl hlavu a vyhrnul si rukáv na levém předloktí.

A tam, na bledé kůži, se jako živá skvěla černá lebka s hadem...

ooOoo

„Pane, mohu s vámi mluvit?“ zavolal Harry, jen co za mužem vyběhl z kuchyně. Ale Snape se ani neotočil. „Pane, prosím, je to důležité!“ naléhal dál.

Muž pozvedl oči k nebi, zprudka se obrátil. „Poslouchám, Pottere, ven s tím!“

Harry polkl, zavrtěl hlavou. „Tady ne, pane, někde v... soukromí,“ odpověděl a odvedl je do malého salonku v patře.

„Takže?“ zeptal se Snape s pozvednutým obočím, jen co se za nimi zavřely dveře. Tyčil se nad ním s rukama za zády jako nějaký přízrak zvěstující neštěstí.

Harry si prohrábl vlasy, začal přecházet po místnosti. Snape ho nepřestával sledovat. Pak se mladík zastavil. „Řekněte mi, pane, víc o krevní magii. Možná existuje šance využít Voldemortovy zbraně proti němu.“

Muž sebou při těch slovech cuknul, podíval se na něj, jako by ho viděl poprvé v životě, nebo jako by patřil do ústavu choromyslných. „Vysvětlete to, Pottere, a to hned!“

ooOoo

„No, no, no, Lupine, kam ten spěch?“ protáhl Snape právě tím medovým hlasem, který byl předzvěstí blížící se katastrofy. Alespoň v hodinách Lektvarů.

Remus se zachvěl, Snape zadumaně přimhouřil oči.

„Co chceš, Severusi?“ zeptal se Lupin unaveně.

„Nemůže si snad kolega s kolegou vyměnit zdvořilostní fráze?“ vysmíval se mu.

„Ty si s nikým zdvořilostní fráze nevyměňuješ, Severusi. Ty si prostě řekneš to své a odkráčíš, bez ohledu na reakce druhých, bez ohledu na jejich city nebo zlomené srdce.“

„Mírni se, Lupine, tady mají i stěny uši!“ pohrozil mu Snape.

„Bojíš se, Severusi? Bojíš se, že by se někdo dozvěděl o tvém špinavém tajemství?“ zeptal se Lupin nevinným hlasem, zatímco v očích plála zloba.

„Drž se ode mě dál, vlku, varuji tě, drž se dál!“ zavrčel a odplachtil do přítmí chodby, do stejné, ze které se předtím zjevil.

Remus si povzdechl, ozvěna kroků dál rezonovala v jeho uších. „A co tvé srdce, Severusi? A co to moje?“

ooOoo

Když člověk dosáhne šestnácti, cítí se dospělý, plný života a chuti poznat svět, nezdolný. Když stejného věku dosáhl Harry Potter, cítil se prostě jen starý. Vyčerpaný tíhou okolností, přemožen osudem, který na něj měl spadeno. A přesto tam byla naděje, jako kapka, která dopadne na hladinu Černého jezera a celý jeho povrch prozáří světlem.

Harry Potter měl svůj plán a ten bylo třeba provést až do konce.

Část třetí - Když hvězda padne, vyslyš její poselství

Bylo po všem. Roky strachování, roky plné děsivých snů a najednou to bylo... pryč. Severus Snape seděl ve svých komnatách, začarovaným oknem pozoroval třpyt nočních hvězd, jasný a mámivý, a v ruce třímal pergamen, který mu přinesla bílá sova.

Potterova bílá sova.

Rozvinul pergamen, přečetl prvních pár řádků, než se mu vždy tak pevná ruka rozechvěla natolik, že jej musel odložit do klína. Měl si uvědomit, že se tohle stane, měl si to uvědomit v tom okamžiku, kdy se ten chlapec zeptal...

Vážený pane profesore,

Nikdy jsme si nebyli nějak moc blízcí, přiznávám, že jsem na tom měl sám svůj podíl, takže se asi divíte, proč bych vám měl psát. Asi už víte, co se stalo, možná jste si to uvědomil ještě předtím, než se u vás Hedvika objevila, ale přesto mám za to, že si zasloužíte pár slov, která mé chování, lehkomyšlné, jak byste jistě řekl, objasní...

ooOoo

Harry se přemístil přímo na to místo, které mu Voldemort vnukl v nejnovější vizi. Ted' se mu jeho neschopnost ovládnout Nitrozpyt konečně hodila, třebaže by s tím Snape jistě nikdy nesouhlasil. Slova o uzavření mysli měl v hlavě pevně vyrytá, přesto se nyní zachoval přesně naopak. Otevřel ji, zbavil všech zábran, každou zídku vystavěnou jako chabý obranný val zbořil, smetl na prach. Takhle byla cítit volnost, smíření a... pokora.

A pak ji ucítil, přítomnost temnou jako havraní křídla, mrazivou jako zimní vítr jdoucí od řeky, sídlila ve starém Raddleovském sídle, zaštitěná mocnými ochranami, obklopená svými Smrtijedy.

Harry se přikrčil pod neviditelným pláštěm a čekal.

Co nevidět. Stane se to, co nevidět.

A opravdu. Dveře se otevřely, mdlé světlo orámovalo postavy v pláštích a s kápěmi, jako duchové se plížily k hranici, odkud se mohly přemístit na další misi, na kterou je jejich pán poslal.

Napočítal jich třicet tři. Třicet tři mužů a žen, kteří si šli pro svou smrt nebo zajetí, aniž by to tušili, o to už se ministerští postarají.

A pak vykročil do tmy, nepovšimnut, vpuštěn ochranami, které nad ním neměly žádnou moc.

Protože Tom byl jím a on byl Tomem, a ani jeden z nich nemohl žít, dokud ten druhý zůstával naživu...

ooOoo

Ani si neuvědomil, kdy sklonil hlavu, ledovými prsty stiskl kořen nosu a prostě jen... dýchal, dokud mu na rameno nedopadla čísi ruka. Severus prudce zvedl hlavu vzhůru, černé oči se ve světle zrádně zaleskly, třebaže jejich víčka nepustila ani kapku.

To Remus se držet zpátky nemusel. Sklonil se, chytil se druhého muže v pase a zanořil mu obličej do bílé košile, nestaraje se o to, že byla za chvíli zmáčená solí.

Severus dál seděl v křesle, se svým bývalým druhem v náručí, a myslel na chlapce. Na Chlapce-který-přežil-aby-se-obětoval-za-druhého...

ooOoo

Kdysi jsem si myslel, že jste z kamene, ale teď už ne. Kdysi jsem se mýlil ve spoustě věcí, ale teď už ne. Muž, který miluje, nemůže být z ledu, muž, který miluje, dokáže ochránit své drahé.

A přesně to udělám. Má matka mi ukázala, jak na to. Takže to dokončím a tentokrát ho vezmu s sebou!

H.

PS: Víte, jak zní Remusovo srdce?

Jen pro vás, pane, jen pro vás.

Slyšel jsem ho...